

μακαρίτης παπα - Τριαντάφυλλος! Κόσμος και κοσμάκης πέρασε από το σπίτι του! Σε ένα τέτοιο πανηγύρι έγινε το πολύ κακό για το... τίποτα ! Παρακολουθήστε το και μάθετέ το καλά για να αποκτήσετε πείρα και...προσοχή!

Μαθητής εγώ, 10χρονος ίσως, με φίλους μου παίζαμε σε μια αλάνα κοντά στο σπίτι του παπά. Περίπου μεσημέρι και ο κόσμος μαζεγόταν για φαγητό. Ο παπάς με φίλους του τράβαγε για το δικό του σπίτι. Μεταξύ αυτών υπήρχε και ένας αν θυμάμαι καλά ονόματι Αναγνωστάρας. Καταγόταν από το Ρεγκίνι και ήταν συγγενής του παπά. Συμπαθέστατος άνθρωπος, πανέξυπνος και καλοσυνάτος. Ερχόταν τακτικά στο χωριό μας. Φορούσε γυαλιά μυωπίας και στο ένα του μάτι -πονεμένο ίσως- τοποθετούσε ένα καθαρό βαμβάκι και από μακριά έκανε... «μπάμ»! Έμοιαζε του στρατηγού Νταγιάν, εκείνος όμως - ο Νταγιάν- το μάτι του το κάλυπτε με μαύρο πανί!

Κάποια στιγμή και σε λίγη ώρα από τότε που ο παπάς με παρέα φίλων του είχε επιστρέψει στο σπίτι του, βλέπουμε τον Αναγνωστάρα να ανοίγει την αυλόπορτα του σπιτιού και σαν σίφουνας να πετάγεται στο δρόμο, ακολουθούμενος από τον παπά και άλλους, οι οποίοι προσπαθούσαν, ιδιαίτερα ο παπάς, να το συγκρατήσουν. Χειρονομούσαν, έλεγαν και έλεγε και βαδίζοντας φτάσανε κοντά στο άλογό του.

Το έλυσε από τον πάσσαλο, ανέβηκε στο σαμάρι, είπε στους άλλους «καλά να περάσετε» και... «μπράφ» χάθηκε στο βάθος του δρόμου!

Ο κόσμος από τα γύρω σπίτια και εμείς τα παιδιά καταλάβαμε πως κάτι το σοβαρό είχε συμβεί και άρον, άρον έφυγε ο Αναγνωστάρας! Τι όμως, δεν γνωρίζαμε και η φαντασία μας οργίαζε. Ύστερα από λίγο οι πιτσιρικάδες μαζευτήκαμε στα σπίτια μας.

Κάτι θείες μου και ξαδέρφια μεγαλύτερα από μένα καθόντουσαν στην αυλή μας περιμένοντας να έρθουν οι άνδρες από τα καφενεία για να φάμε όλοι μαζί.

Κάποτε από το δρόμο ακούστηκε το γέλιο του πατέρα μου και όσων ακολουθούσαν αυτόν, ερχόμενοι από το καφενείο. Γιατί χαχανίζετε όλοι σας δυνατά Χρήστο; Ρώτησε η μάνα μου. Ο «Καρβουνιάρης» -παρατσούκλι του πατέρα μου- άρχισε το... ρεπορτάζ του. Το καταχωρώ όπως το άκουσα. Διαβάστε το να...μορφωθείτε!

Οι φιλοξενούμενοι του παπά συγκεντρώθηκαν γύρω από το τραπέζι για φαγητό.

Σηκώθηκαν από τις καρέκλες και ο παπάς ευλόγησε πίτες, κοκορέτσια και αρνιά!

Ευχήθηκαν αλλήλους στην καλή τους όρεξη και κάθισαν στις καρέκλες τους. Πήγε να καθίσει και

ο Αναγνωστάρας, για κακή του όμως τύχη του φεύγει - συγγνώμη αναγνώστη -ένας πολύ δυνατός εξαερισμός!

Η περιστρεφόμενη επιβλητική ματιά του παπά επέβαλε την τάξη και την σιωπή στους μεγάλους. Κανένας τους δεν άκουσε τίποτα. Είχαν γίνει... θεόκουφοι!

Οι μπόμπρες όμως που ήταν συγκεντρωμένοι για φαγητό γύρω από το σοφρά άρχισαν να γελούν, κρυφοκοιτάζοντας τον...ένοχο!

Ο Αναγνωστάρας είχε ο καημενούλης πλημμυρίσει από ντροπή και ιδρώτα.

Προσευχόταν να γίνει ολέθριος και καταστρεπτικός σεισμός, εξαφανίζοντας ομοτράπεζους, χορτόπιτες, τυρόπιτες, αρνιά, κοκορέτσια και αυτόν τον ίδιο!

Ο φουκαράς περίμενε αλλά σεισμός δεν γινόταν. Δεν εισακούστηκαν φαίνεται οι προσευχές του ούτε από τον... διαμεσολαβητή Άγιο Ιωάννη, τη μνήμη του οποίου γιόρταζαν, ούτε και από τον ίδιο το Θεό! Και αφού τον αγνόησε η ανωτέρα δύναμη, ψέλλισε κάτι χωρίς να ακουστεί και σηκώθηκε να φύγει.

Ο παπάς και άλλοι συνδαιτημένες προσπάθησαν να τον μεταπεισουν. Ο Αναγνωστάρας αποφασιστικός τραβούσε προς την έξοδο. Ήθελε να απομακρυνθεί το συντομότερο δυνατόν από όλους εκείνους στους οποίους άθελά του ντροπιάστηκε!

Στις παρακλήσεις τους για να μη φύγει απάντησε πως «δεν θα καθίσω γιατί -συγγνώμη αναγνώστη μου πρέπει όμως να χρησιμοποιήσω τα λόγια που -τότε- άκουσα από τον πατέρα μου και, τούτο επειδή το διήγημά μου θα έχει την αξία του όταν αυτό είναι αυθεντικό. Είπε λοιπόν ο Αναγνωστάρας. Δεν θα καθίσω πατριώτες γιατί «τον άχρηστο και τον ελεεινό πσιινό που έχω εγώ, δεν κάνει για ...πανηγύρια»!!!

Γρήγορα-γρήγορα κατέβηκε τη ξύλινη σκάλα του σπιτιού, άνοιξε την αυλόπορτα και ακολουθούμενος από παπά και άλλους έφτασε στο άλογό του. Το καβάλησε και «μπράφ» έκανε πέρα και χάθηκε κατά το ρέμα.

Το «αεροσυμβάν» από τους πανηγυριώτες όταν επέστρεψαν σαν αστραπή μεταδόθηκε στα χωριά τους στα οποία για πολλά χρόνια γελούσαν με το πάθημα του συμπαθέστατου Αναγνωστάρα!

Αυτά τα φυσιολογικά «Κανόνια του Ναβαρόνε» που ανά την υφήλιο εκτοξεύονται χωρίς ευτυχώς ανθρώπινα θύματα, παρά μόνο διακινούν ανυπόφορα μυρωδικά, ιδιαίτερα από φασολάδες, φέρνουν σε πολύ δύσκολη θέση τους... απρόσεκτους και γι' αυτό χρειάζεται η απαραίτητη «φραγή» και μεγάλη προσοχή των εξερχόμενων... κλήσεων! 

**“ Το «αεροσυμβάν»
από τους
πανηγυριώτες όταν
επέστρεψαν σαν
αστραπή μεταδόθηκε
στα χωριά τους στα
οποία για πολλά
χρόνια γελούσαν ”**